

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **plk. JUDr. P.**, bývajúceho v P., zastúpeného P., so sídlom v P., IČO: X., za ktorú koná Mgr. R., proti žalovanému **P.**, **o zaplatenie 1.478,79 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 21 S 3/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. mája 2012 sp. zn. 18 CoPr 5/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že personálny rozkaz žalovaného z 28. júna 2001 č. X., ktorým mu bol znížený osobný príplatok z 50%, t.j. zo sumy 7.520,- Sk na 41,05%, t.j. na sumu 6.170,- Sk je neplatný a platný je personálny rozkaz riaditeľa odboru h. KR PZ v P. č. X. zo 14. októbra 1999, ktorým mu bol priznaný osobný príplatok vo výške 50%. Zároveň žiadal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 44.550,- Sk s 11% úrokom z omeškania od 13. apríla 2004 do zaplatenia.

Uznesením Krajského súdu v Prešove z 29. januára 2008 sp. zn. 1 S 44/2005, ktorý nadobudol právoplatnosť 4. marca 2008, bolo konanie o preskúmanie zákonnosti a postupu rozhodnutia žalovaného – personálneho rozkazu č. X. z 28. júna 2001 v spojení s rozhodnutím o odvolaní z 26. októbra 2001 č.p. PPZ-609/UHCP-V/2001 zastavené a nárok žalobcu na zaplatenie osobného príplatku vo výške 44.550,- Sk s 11% úrokom z omeškania od 13. apríla 2004 do zaplatenia bol vylúčený na samostatné konanie a uznesením Krajského súdu v Prešove z 13. apríla 2008 sp. zn. 1 S 15/2008 bola táto vec (týkajúca sa finančného nároku –

pozn. dovolacieho súdu) postúpená Okresnému súdu Prešov ako súdu vecne a miestne príslušnému na prejednanie.

Okresný súd Prešov rozsudkom z 3. novembra 2011 č.k. 21 S 3/2008-27 žalobu žalobcu zamietol a súčasne žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Zamietajúci výrok odôvodnil tým, že rozhodnutie žalovaného – personálny rozkaz č. X. z 28.6.2001 nebol zrušený, je právoplatný a vyhovieť žalobe by bolo možné len v prípade, ak by sa žalobca úspešne domohol jeho zrušenia v rámci preskúmania rozhodnutia (personálneho rozkazu) v konaní na Krajskom súde v Prešove, kde však konanie bolo zastavené z dôvodu, že žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia bola podaná po márnom uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a nedostatkom vzniku trov žalovanému na trovách konania.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom z 23. mája 2012 sp. zn. 18 CoPr 5/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Vyhádzaľ z zistenia, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, správne vyhodnotil jednotlivé zistenia a vyvodil aj správny právny záver. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistenom skutkovom stave, na ktorom sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. K námietke žalobcu týkajúcej sa nesprávneho obsadenia súdu a porušenia ústavnej zásady zákonného sudcu s poukazom na § 3 ods. 3, 4, zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a § 152 ods. 7 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy uviedol, že aj keď uvedená vec po postúpení Krajským súdom v Prešove okresnému súdu mala byť správne zapísaná do registra „C“, keďže sa jednalo o pracovnoprávny nárok, zápis do registra „S“ súdom prvého stupňa síce nebol správny, čo však neznamená, že vec nerozhodol zákonný sudca. Za nedôvodnú považoval aj námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože z jeho odôvodnenia nepochybne vyplýva, že k zamietnutiu žaloby na zaplataenie rozdielu na služobnom plate žalobcu v dôsledku zníženia osobného príplatku došlo z dôvodu, že personálny rozkaz č. X. z 28. júna 2001 nadobudol právoplatnosť a tak nejestvuje zákonný podklad pre priznanie tohto nároku. Nestotožnil, sa ani s námietkou žalobcu, podľa ktorého bolo potrebné porovnať prejednávanú vec s vecou vedenou na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15 C 79/2002 napriek tomu, že sa v nej riešil obdobný nárok, pretože v tomto prípade

procesný postup uplatnenia nároku bol iný. V prejednávanej veci bol návrh podaný na súd po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni a z toho dôvodu rozhodnutie žalovaného (personálny rozkaz) nemohol byť súdom preskúmaný a konanie vo veci vedenej pod sp. zn. 1 S 44/2005 bolo zastavené. Personálny rozkaz č. X. z 28. júna 2001 nadobudol právoplatnosť a všeobecný súd pri posudzovaní nároku na zaplatenie rozdielu osobného príplatku otázku jeho zákonnosti nemôže riešiť. Preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a neuplatnením si náhrady trov konania účastníkmi v odvolacom konaní.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca a navrhol, aby dovolací súd oba rozsudky súdov nižších stupňov zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Obdobne ako v odvolaní namietal, že vo veci rozhodol nesprávne obsadený súd (§ 237 písm. g/ O.s.p.) a tiež, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Vadu konania podľa § 237 písm. g/ O.s.p. bolo podľa žalobcu potrebné vidieť v tom, že vec bola na súde prvého stupňa zapísaná v registri „S“, hoci sa podľa povahy veci jedná o občianskoprávnu vec podľa svojej povahy a mala byť prejednaná v registri „C“ a teda je tu podozrenie, že došlo k odňatiu zákonného sudcu. S právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého bol súd prvého stupňa pri prejednaní tejto veci zákonne obsadený, nesúhlasí. Vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. žalobca odôvodňoval nedostatočným odôvodnením rozhodnutia súdom prvého stupňa, v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p., čím znemožnil žalobcovi podať kvalifikované odvolanie, v ktorom by sa mohol vyjadriť k dôvodom napadnutého rozsudku. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa nijakým spôsobom neuviedol, na základe ktorých dôkazov rozhodol, ako ich vyhodnotil, iba konštatuje čo považuje za preukázané, tiež skutkový stav právne neposúdil, neuviedol podľa ktorých právnych predpisov vec posúdil. Odvolací súd mal preto správne vec zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ďalej žalobca v dôvodoch svojho dovolania doslovne zopakoval skutočnosti uvádzané už v dôvodoch podaného odvolania voči rozsudku súdu prvého stupňa týkajúce sa jednak nezákonnosti obsadenia súdu, nepreskúmateľnosti rozhodnutia, ako aj skutkových okolností týkajúcich sa predmetu sporu, z ktorých (posudzujúc podanie podľa § 41 ods. 2 O.s.p.) bolo potrebné vyvodiť námietku, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), pretože podľa neho právny názor, podľa ktorého je súd viazaný personálnym rozkazom č. X. z 28. júna 2001 je len subjektívny, bez opory v zákone. Súdny

nepresvedčili žalobcu, že tento právny názor má oporu v zákone, pretože žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by zdôvodňovalo ich postup pri hodnotení personálneho rozkazu necitovali, a ani neuviedli právne posúdenie veci, a tak je pre žalobcu len nezdôvodneným názorom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, pretože dovolaním možno napadnúť nie akékoľvek právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, ale iba také rozhodnutie, voči ktorému podanie dovolania pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Nejde ani o rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil svoj právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd tiež výrokom svojho rozsudku nevyslovil, že je dovolanie prípustné a ani súd prvého stupňa vo výroku nevyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Rozsudok napadnutý dovolaním žalobcu nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených rozhodnutí, preto prípustnosť jeho dovolania z ustanovení § 238 O.s.p. nevyplýva.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť

skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že v konaní došlo k takejto vade.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či rozhodoval vo veci vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Žalobca namietal, že konanie je postihnuté procesnou vadou v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p., lebo bolo porušené jeho právo na zákonného sudcu tým, že vec bola vedená v registri „S“ pričom ide o občianskoprávny spor, ktorý mal byť vedený v registri „C“, a teda vec prejednával a rozhodol nesprávne obsadený súd.

V ustanovení § 237 písm. g/ O.s.p. sú uvedené dva rovnocenné dôvody, ktoré aj samostatne zakladajú procesnú vadu významnú podľa tohto ustanovenia. Týmito dôvodmi sú: a/ rozhodovanie vylúčeným sudcom, b/ rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným.

V danom prípade dospel dovolací súd k záveru, že v konaní nerozhodoval súd nesprávne obsadený ani vylúčený sudca.

Nesprávne obsadeným súdom (§ 237 písm. g/ O.s.p.) je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitú vec prejednať a o nej rozhodnúť. Súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca (porovnaj tiež nálež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. novembra 2008 sp. zn. II. ÚS 136/08). Zákonným sudcom (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. So sústavou súdov priamo súvisí príslušnosť súdu na rozhodovanie o veci upravená Občianskym súdnym poriadkom. Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný.

Príslušnosť súdu ustanovuje zákon, ktorý nepriamo určuje aj osobu zákonného sudcu. Zákonným sudcom je v prípade samosudcu ten sudca, ktorý je právnymi predpismi (vrátane predpisov vnútornej povahy, ako napr. rozvrhom práce v zmysle § 50 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) určený tú – ktorú vec prejednať a rozhodnúť; ak má niektorú vec prejednať a rozhodnúť senát príslušného súdu, sú zákonnými sudcami všetci členovia toho senátu, ktorý je rozvrhom práce určený túto vec prejednať a rozhodnúť (por. tiež § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel).

Otázke práva na zákonného sudcu venovali pozornosť viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. I. ÚS 52/97, II. ÚS 87/01, II. ÚS 15/96, III. ÚS 116/06, IV. ÚS 161/08, IV. ÚS 191/08. Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak,

že ním je sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené predpoklady na funkciu sudcu a ktorý bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce.

Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia je teda súčasťou základného práva na zákonného sudcu aj zásada prideľovania súdnej agendy sudcom (spĺňajúcim uvedené predpoklady) a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce (§ 3, § 50 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Pokiaľ potom vec prejedná a rozhodne sudca (alebo senát) určený rozvrhom práce, nedošlo k porušeniu práva na zákonného sudcu. V prípade ak nastanú okolnosti odôvodňujúce zmenu rozvrhu práce tak, že dochádza k presunu pridelených vecí na iného sudcu (senát), aj sudca (senát), ktorému boli následne pridelené (por. § 3 ods. 4 cit. zákona), treba takisto považovať za zákonného sudcu (senát).

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že konanie nie je postihnuté namietanou vadou, podľa § 237 písm. g/ O.s.p., keďže konanie pred súdom prvého stupňa sa uskutočnilo na miestne a vecne príslušnom Okresnom súde Prešov a vo veci konal zákonný sudca tohto súdu určený rozvrhom práce tohto súdu na príslušný kalendárny rok. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že vec bola zapísaná v registri „S“ namiesto do registra „C“ z čoho vyvodzoval práve namietanú vadu konania, dovolací súd na tomto mieste v plnom rozsahu poukazuje na podrobné odôvodnenie takejto námietky žalobcu už odvolacím súdom v odôvodnení jeho rozsudku, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje a na dôvažok len zdôrazňuje, že zápis veci do nesprávneho registra je riešený tak v rozvrhu práce príslušného súdu, ako aj v ustanovení § 152 ods. 7 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z.z. (na ktorý poukázal už odvolací súd), z ktorého vyplýva, že pokiaľ do 30 dní nie je vec nesprávne zapísaná prevedená do iného registra, stáva sa **zákonným sudcom** sudca, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom podľa pôvodného pridelenia. Z uvedeného vyplýva, že zapísaním veci do registra „S“ pri dodržaní vyššie uvedených zásad, nebolo žalobcovi odňaté právo na zákonného sudcu, ktoré žalobca v priebehu konania pred súdom prvého stupňa ani nenamietal.

Žalobca tiež namietal, že konanie je postihnuté procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie procesne vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Pokiaľ dovolateľ namietal v dovolaní nepreskúmateľnosť rozhodnutia oboch súdov spočívajúcu najmä v tom, že nezdôvodnili, prečo sú viazané personálnym rozkazom č. X. z 28. júna 2001 a ktorého správnosť nemôže byť v tomto konaní preskúmaná, ktorý je len jedným z dôkazov v tomto konaní, keďže on sa nedomáha v tomto konaní jeho preskúmania, ale sa domáha zaplata časti funkčného platu, na čo súd právomoc má, táto jeho námietka neobstojí.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn.

IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa ako aj odvolací súd postačujúco odôvodnili svoje rozhodnutia. Odvolací súd v prejednávanej veci rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením; preto pri skúmaní otázky, či odvolací súd dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, bolo nevyhnutné vychádzať z dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. poukázal. Súd prvého stupňa žalobu zamietol na tom základe, že zaplatenia rozdielu na služobnom plate v dôsledku zníženia osobného príplatku personálnym rozkazom č. X. z 28. júna 2001, sa žalobca domáhal za situácie, kedy predmetný personálny rozkaz bol právoplatný (nebol zrušený – pozn. dovolacieho súdu), pričom odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa a doplnil, že všeobecný súd už otázku zníženia osobného príplatku v konaní o zaplatenie jeho rozdielu nemôže riešiť postupom podľa III. časti O.s.p. pre nedostatok právomoci na riešenie tejto otázky. Tým dal odpoveď na odvoláciu námietku žalobcu, ktorý sa domáhal postupu podľa § 135 O.s.p., pretože právo posúdiť otázku ako predbežnú patrí súdu iba do tých čias, kým orgán inak oprávnený o tejto otázke rozhodnúť, nevydal rozhodnutie, kedy je už súd **jeho výrokom viazaný**, o ktorý prípad išlo aj v prejednávanej veci.

Podľa dovolacieho súdu teda nižšie súdy postačujúco odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.), je v ňom totiž dostatočne vysvetlené, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec – zistený skutkový stav – právne posúdili. Odvolací súd, ktorý

sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, v odôvodnení svojho rozhodnutia sa v súlade so zákonnou možnosťou obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, pričom sa zároveň vyporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvádzanými v dôvodoch odvolania. Pri posudzovaní, či rozhodnutia nižších súdov parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2, § 211 ods. 2, § 219 ods. 2 O.s.p.) splnili, dovolací súd sa už samotnou správnosťou prijatých právnych záverov nižších súdov nezaoberal. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv či požiadaviek žalobcu, ktorý je nespokojný s právnymi závermi nižších súdov. Tým ale nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž – ako už bolo spomenuté – nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že konanie nie je postihnuté ani namietanou vadou, podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľ v dovolaní vyslovil aj nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Keďže dovolanie žalobcu nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalobcu. Jeho mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová